

וירדו מלמعلלה מטה, ונדרבקו למטה בשנווין רבים, וענבו את האילן היחידי העליאן מכל האילנות. זהו שפטותם (קהלת ז) אשר עשה האלים את האדם ישר וגור.

ונדי שזו הטעפה לבם באוטו הצד מפש, לפעים לטוב לפעים לרע, לפעים לרוחמים לפעים לדין. בדבר זה נדרבקו בו ונדי, בקשו חשבונות רבים ונדרבקו בהם.

אמר לו קדוש ברוך הוא, אדם, עזבת חיים ונדרבקת במות. חיים שפטותך ועוז המתים בתוך הגוף, שנקרא חיים, שמישואו צו לא טעם מות לעולמים. נדרבקת בעז אחר - הרוי ונדי המות בגנך. זהו שפטותם (משל ה) רגליה ירדות מות, וכתווב (קהלת ז) ומצא אני מר מות את האשה. ונדי שנדרבק במקום המות ועוז מקום חמימים. משום לכך נזר עליו ועל כל העולם מות.

אם הוא חטא, מה חטא כל העולם? אם אמר שרפל העולם אכלו מהעץ הנה וזה קראו לכלם לא לך אלא בשעה שעדים עמד על רגליו, ראו אותו כל הבריות ופחדו מלפניו, ורקיו נסעים אחריו בעבדים אחר המלך, והוא אמר להם: אני ואפס (תהלים צה) באו נשפטווה ונכרעה וגור. וכולם הלו אחריו. כיון שראו 사람들 נשפטווה למקום זה ונדרבק בו, ככל נמשכו אחריו, ונורם מות לכל העולם.

ואו השטנה האדם לכמה גנבים, לפעים דין לפעים רוחמים, לפעים מות לפעים חיים, ולא עומד בזמנים פמייד באחד מהם, משום שהוא מוקם גורם לו, ולכן נקרא חרב המשפט הפcta,

ונחתי מעילא למפה, ונתדרבקו למפה בשנווין סגיאן. ושבקו אילנא ייחידה, עלאה מכל אילן. הרא הוא דכתיב, (קהלת ז) אשר עשה האלים את האדם ישר וגור.

ונדי בדין אתהך לביהו, בההוא סטרא ממש, זמניין לטב, זמניין לביש, זמניין לרחוב, זמניין לדינא. בהאי מלה דדרבקו בה ונדי, (קהלת ז) בקשׁו חשבונות רבים, ונתדרבקו בהו.

אמר ליה קדשא בריך הוא, אדם, שבkeit חיינו ונתדרקתה במותא. חיין, דכתיב ועוז המתים בתוך הגוף, דאקרי חיין. דמאן דאחד ביה, לא טעים מותא לעלמיין. אדרבקת באילנא אחרא, הוא ונדי מותא הוא לקבלה. הרא הוא דכתיב, (משל ה) רגליה יורדות מות, וכתויב, (קהלת ז) ומצא אני מר מות את האשה. ונדי אמר דמו תא אדרבק, ושבק אטר דחיי. בגין לך אתגר עלייה ועל כל עולם מותא.

אי הוא חטא, כל עולם מה חטו. אי תימא, דבל עולם אכלי מאילנא דא, וartermi לכלה. לאו חי. אלא בשעתא דארם קאים על רגלו, חי לייה ברין כליה, ונדיlico מקמיה, והו נטליין אבותריה, בעבדין בתר מלכא. והו אמר לון, אני ואตอน, (תהלים צה) באו נשפטווה ונכרעה וגור. ואזלו כליה באו נשפטווה ונכרעה וגור. ואזלו כליה אבותריה. כיון דחזו דאדם סגיד להאי אטר, ונתדרבק ביה, כליה אהמישכו אבותריה וגרים מותא לכל עולם.

בדין אשטני אדם לבמה גורני, זמניין דינא, זמניין רחמי זמניין מותא, זמניין חיין. ולא קאים בקיימה פרדר בחוד מניניהו, בגין דההוא אטר גרים לייה. ועל דא אקרי, חרב